

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Teplicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. května 2009 samosoudcem Mgr. Pavlem Krasem, **t a k t o :**

Obžalovaný

Luboš P a t e r a ,

nar. 10.4.1963 v Kladně, bytem Dukelská 33, 273 63 Běleč, okres Kladno,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š t ů j e

obžaloby Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 7.12.2005, č.j. 2 ZT 274/2005-41, kterou mu bylo kladeno za vinu, že

dne 26.8.2004 kolem 10.00 hodin v Ústí nad Labem, v ul. Národního odboje, před budovou krajského soudu, kde pořádal tiskovou konferenci, měl před přítomnými novináři hrubě urážet a pomlouvat Okresní soud v Ústí nad Labem, jeho soudce a advokátku JUDr. Martu Čihákovou, kterou měl v rozporu se skutečností obvinít ze zločinného spolčení, podplácení a neplnění svých povinností, čehož se měl dopustit současně i v písemném prohlášení, které rozdával přítomným novinářům, a svým jednáním měl značnou měrou ohrozit vážnost a důvěryhodnost Okresního soudu v Ústí nad Labem a jeho soudců JUDr. Eleonory Studničné, Mgr. Ladislavy Hejdukové, JUDr. Ladislavy Chládkové, Mgr. Ondřeje Peřicha a JUDr. Hany Vondráčkové, a dále advokátky JUDr. Marty Čihákové, a to tvrzením, že jednání JUDr. Čihákové, která zastupovala v soudních věcech jeho manželku, vzbuzuje podezření, že ovlivňuje a korumpuje příslušné státní struktury, JUDr. Eleonora Studničná pokračuje v porušování Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, JUDr. Hana

Vondráčková neplní své povinnosti, JUDr. Ladislava Hejduková společně s JUDr. Čihákovou věci účelově mlží a pokusila se mu odcizit jeho majetek, Mgr. Ondřej Peřich poté, co převzal od JUDr. Ladislavy Chládkové trestní věc, trestní stíhání zastavil se stupidním zdůvodněním, že trestná činnost jeho manželky není společensky nebezpečná, čímž došlo k otevřenému podvodu, přičemž JUDr. Hejdukovou, JUDr. Chládkovou a Mgr. Peřicha označil jako osoby, které umožňují jeho manželce Radce Paterové páchat trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, čímž měl spáchat trestné činy útoku na státní orgán dle § 154 odst. 2 tr. zákona a pomluvy dle § 206 odst. 1, odst. 2 tr. zákona,

n e b o ť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Nepříliš zdařile zformulovanou obžalobou místy až na hranici srozumitelnosti bylo obžalovanému kladeno za vinu, že jednak při jím svolané tiskové konferenci svými verbálními výroky pronesenými před novináři a jednak obsahem písemného prohlášení, které jim rozdával, naplnil skutkovou podstatu shora uvedených trestných činů, jinými slovy hrubě urazil a pomluvil státní orgán při výkonu jeho pravomoci a o jiném sdělil nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, a tento čin spáchal tiskem.

Obžalovaný ve své obšírné obhajobě u hlavního líčení popsal okolnosti průběhu řízení, která byla či jsou vedena před Okresním soudem v Ústí nad Labem a která se jej dotýkají jako otce či jako (možného) poškozeného trestným činem, a jejich určité peripetie. Zdůraznil, že v žádném případě se nedopustil trestného činu útoku na státní orgán dle § 154 odst. 2 tr. zákona, neboť v žádném případě hrubě neurazil ani nepomluvil žádný státní orgán, kdy jeho verbální i písemné projevy se týkaly výhradně konkrétních osob, nikoli instituce Okresního soudu v Ústí nad Labem či jakékoli jiné instituce jako takové, a nedopustil se ani trestného činu pomluvy dle § 206 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, neboť nikoho neobvinil ze zločinného spolčení či podplácení apod., nýbrž pouze vyslovil podezření, že by snad k některým trestným činům dojít mohlo, přičemž podal podnět k prověření tohoto podezření, jinými slovy podal trestní oznámení, s jehož obsahem na jím samým svolané tiskové konferenci seznámil dostavivší se novináře, kterým toto trestní oznámení dal zároveň k dispozici.

JUDr. Marta Čiháková, advokátka, vypověděla u hlavního líčení, že tvrzení obžalovaného na tiskové konferenci před Krajským soudem v Ústí nad Labem, že uplácí soudy, uráží zejména soud. Jeho útoky se v jejím pracovním i osobním životě musely odrazit, ale nezaobírá se tím, snáší je už 15 let. Její vztah s Radkou Paterovou je vztahem mezi obhájcem a klientem, žádnou kauzu své mandantky neovlivňovala, nikdy by si to nedovolila.

Svědce JUDr. Eleonora Studničná, předsedkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem, u hlavního líčení vypověděla, za jakých okolností se dozvěděla o předmětu tiskové konference a obsahu trestního oznámení. Uvedla, že sama trestní oznámení na obžalovaného podala proto, že obsah jeho tiskoviny se jí osobně dotkl, zároveň ale dodala, že není v silách obžalovaného ji nějak zásadně urazit. V jejím osobním životě se trestní oznámení negativně neprojevovalo, v pracovním pak v obecné rovině ano, lidé si po něčem takovém k soudu více dovolují, konkrétní pracovní následky však nezaznamenala. Trestní, přestupkové ani

disciplinární řízení proti ní vedeno nebylo. Dále se vyjádřila o okolnostech povolení splátek pokuty uložených v rámci výkonu rozhodnutí Radce Paterové.

JUDr. Hana Vondráčková, v rozhodné době soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem, u hlavního líčení vypověděla, že se trestním oznámením obžalovaného cítila poškozená, neboť čtyřicet let soudila a nikdo o ní takové věci nepsal a neříkal. Negativní pracovní následky to pro ni nemělo, trestní ani přestupkové řízení proti ní vedeno nebylo, co se kárného řízení týče, bylo zastaveno pro její odchod do důchodu, a ani jí nijak nevadilo. JUDr. Čiháková ji nikdy při výkonu funkce mimo zákonný rámec neovlivňovala.

Mgr. Ladislava Hejduková, soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem, u hlavního líčení vypověděla, že v minulosti soudila dvě věci, v nichž vystupoval obžalovaný jako svědek, případně poškozený. Tisková konference obžalovaného jí žádné následky nezpůsobila, stejně tak jeho tiskovina, nicméně bylo to pro ni nepříjemné, byla ohrožena její důvěryhodnost a vážnost jakožto soudce. Žádné trestní ani jiné sankční či kárné řízení s ní vedeno nebylo. JUDr. Čiháková se vůči ní žádných nestandardností nedopouštěla. Obecně se pak vyjádřila k průběhu řízení vedených pod sp. zn. 4T 89/94 a 4T 181/94. V jedné z těchto věcí se jí dostalo ústní výtky předsedy soudu, pokud došlo k nějakým průtahům, byly zaviněny množstvím spisů.

JUDr. Ladislava Chládková, v rozhodné době soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem, u hlavního líčení vypověděla, že si již pamatuje pouze to, že soudila bývalou manželku obžalovaného a z řízení se vyloučila právě pro písemné útoky obžalovaného. Jeho mediální výstupy neviděla. Domnívá se, že verbální útoky obžalovaného jí poškodily, kárně však potrestána nebyla.

Mgr. Ondřej Peřich, v rozhodné době soudce Okresního soudu v Ústí nad Labem, u hlavního líčení vypověděl, že o akci obžalovaného referoval tisk, to, co tiskem proběhlo, se jej dotklo osobně, neboť byl obžalovaným spojován s jinými osobami v souvislosti s pácháním nějaké trestné činnosti. Cítil se být poškozen právě medializací výroků obžalovaného, profesně poškozen nebyl.

Svědčyně Lenka Bláhová, zaměstnankyně Okresního soudu v Ústí nad Labem, vypověděla o okolnostech uzavření dohody o splátkách pokuty s Radkou Paterovou s tím, že k žádné nestandardnosti v souvislosti s tím nedošlo.

Svědka František Roček, novinář, u hlavního líčení vypověděl, že na tiskovou konferenci byl pozván e-mailem obžalovaným, dostavil se na ni, byli tam nějakí další novináři, hovořil na ní obžalovaný, jemu se to zdálo názorově přepjaté, napsal pak, co na konferenci slyšel, shrnul to do nejzákladnějších bodů a vět, co bylo přesně řečeno si s odstupem doby již nepamatuje, může odkázat pouze na svůj článek.

Svědka Antonín Viktora, novinář, u hlavního líčení rovněž vypověděl, že na tiskovou konferenci byl pozván e-mailem obžalovaným, novinářů tam bylo více, po pěti letech si již nevzpomene na výroky obžalovaného, které tam zazněly. Obdržel od něj nějakou tiskovinu, už ji nemá a na její obsah si také nevzpomíná.

Dokazování bylo provedeno rovněž některými listinami založenými ve spise, a sice podáním nazvaným „podnět k zahájení trestního stíhání níže uvedených osob pro podezření ze zločinného spolčení“ adresovaným Krajskému státnímu zastupitelství v Českých Budějovicích (č.l. 38 – 49), pozvánkou na tiskovou konferenci (č.l. 50), novinovými články na č.l. 53 a 54, usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 2T 6/99-283 ze dne 14.2.2001 (č.l. 98 – 99), usnesením Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 77/04 ze dne 3.8.2004, dopisem vrchního státního zástupce JUDr. Libora Grygárka obžalovanému ze dne 27.9.2004 (č.l. 297 – 298) a přípisem tehdejšího místopředsedy Okresního soudu v Ústí nad Labem z 3.8.1995 (č.l. 299).

Státní zastupitelství v průběhu řízení ustoupilo od návrhu provést důkaz výsledkem svědkyně Radky Fialové, obžalovaný pak navrhoval provést dokazování listinami, které v průběhu řízení založil do spisu, a dále navrhl provedení důkazu zvukovým záznamem z tiskové konference ze dne 26.8.2004; soud tyto důkazní návrhy jako **nadbytečné zamítl**, o čemž bude pojednáno níže.

Soud provedené důkazy zhodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěru, že dokazováním nebylo prokázáno, že by se snad obžalovaný v žalobním návrhu označeným jednáním dopustil trestného činu.

Ani z výpovědí obžalovaného a na tiskové konferenci přítomných novinářů či textového rozboru relevantních částí trestního oznámení nelze v žádném případě dovodit, že by se obžalovaný dopustil trestného činu útoku na státní orgán dle § 154 odst. 2 tr. zákona; nutno přisvědčit jeho obhajobě, že pokud se zejména v trestním oznámení vůči něčemu jakkoli vymezoval, šlo vždy o konkrétní osoby, nikoli o státní orgán, tedy především Okresní soud v Ústí nad Labem, který by snad měl hrubě urazit či pomluvit. Spáchání tohoto trestného činu nevyplývá dokonce ani ze samotného znění obžaloby. Ostatně sám státní zástupce v závěrečné řeči výslovně uvedl, že nenavrhuje obžalovaného uznat vinným spácháním tohoto trestného činu, soud se proto touto otázkou pro samozřejmost odpovědi na ni nebude dále zaobírat.

Co se týče případného naplnění skutkové podstaty trestného činu pomluvy dle § 206 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, pak nutno uzavřít, že verbálními projevy na tiskové konferenci se obžalovaný tohoto trestného činu nedopustil, což vyplynulo z výpovědí svědků – novinářů Ročka a Viktory. Žádný z nich nesvědčil o jediném konkrétním výroku obžalovaného, kterým by snad tento trestný čin mohl spáchat, pouze svědek Roček hodnotil obecně výroky obžalovaného jako „názorově přepjaté“. Spáchání trestného činu pomluvy nevyplývá ani ze zvukového záznamu z tiskové konference (ve spise založen na č.l. 292); s tímto záznamem se soud seznámil a pro nadbytečnost jím důkaz neprovedl, neboť průběh tiskové konference má osvědčen výsledky přítomných novinářů a poslech zvukového záznamu byl závěr o nevině obžalovaného pouze potvrdil. Zcela mimo zřetel soudu zůstaly mediální výstupy z pera referujících novinářů; obžalovaný je odpovědný pouze za své výroky, nikoli za jejich interpretaci jinými osobami.

Obžaloba se v průběhu řízení zcela evidentně zaměřila na prokázání spáchání trestného činu pomluvy obžalovaným jeho trestním oznámením ze dne 16.8.2004, přičemž projednávané věci se týká jeho úvodní část a dále body 1) až 5), kdy pouze JUDr. Marta Čiháková je pak dávana do souvislosti s možným spácháním trestného činu i s dalšími osobami úředně činnými (body 6) až 14)). V úvodu oznámení obžalovaný konstatuje, že JUDr. Marta Čiháková zastupuje jeho bývalou manželku Radku Paterovou a rovněž tak její

rodiče v civilních i trestních věcech, které *nejsou řádně vyšetřovány a projednávány, provází je různé podvody a nezákonnosti ze strany příslušných osob, skrze něž jednají příslušné státní struktury, což vzbuzuje podezření, že příslušné osoby mohou být advokátkou Čihákovou ovlivněny a zkorumpovány a nebo s ní a s jeho (bývalou) manželkou přímo zločinně spolčeny, přičemž dále jednotlivé kauzy vyjmenovává.* Pod bodem 1) oznámení (věc Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 18P 114/2000) uvádí, že věc vyřizující soudkyně JUDr. Hana Vondráčková *neplní své povinnosti.* Pod bodem 2) oznámení (tamtáž věc) uvádí, že tam popsaným způsobem předsedkyně okresního soudu JUDr. Eleonora Studničná *otevřeně pokračuje v porušování Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.* Pod bodem 3) oznámení (věc Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 4T 89/94) uvádí, že Mgr. Ladislava Hejduková při hlavním líčení spolu s JUDr. Čihákovou *věc účelově zamlžila* a že se mu při jeho snaze pořídit zvukový záznam hlavního líčení *pokusila odcizit jeho osobní majetek* (diktafon). Pod bodem 4) oznámení (věc Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 4T 181/94) popisuje okolnosti průběhu řízení. Pod bodem 5) oznámení (věc Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 2T 6/99) konečně uvádí, že soudce Mgr. Peřich poté, co se soudkyně JUDr. Chládková z věci vyloučila, trestní stíhání okamžitě zastavil *se stupidním zdůvodněním*, že trestná činnost obžalované Paterové není společensky nebezpečná, a dále že nedoručením usnesení o vyloučení soudkyně Chládkové stranám trestního řízení *došlo ze strany soudních orgánů k otevřenému podvodu.* Každý bod oznámení pak obsahuje dovětek, že obžalovaný dává podnět k zahájení trestního stíhání JUDr. Čihákové a příslušných soudců ze spáchání trestných činů zločinného spolčení, přijímání úplatku a podplácení, zneužívání pravomoci veřejného činitele, případně též nadřezování, a rovněž dalších trestných činů ve prospěch Radky Paterové a jejich rodičů.

V dané věci jde na straně jedné o právo obžalovaného na svobodu projevu, na straně druhé o právo jmenovaných osob na zachování osobní cti a dobré pověsti, přičemž práva obou stran jsou garantována Listinou základních práv a svobod (dále Listina). Právo obžalovaného na svobodu projevu je zaručeno v čl. 17 odst. 1, 2 Listiny, právo dotčených soudců a advokátky na zachování osobní cti a dobré pověsti je zaručeno čl. 10 odst. 1 Listiny. Věc proto nutno posoudit tak, aby to odpovídalo zásadě proporcionality. Ta je vyjádřena v čl. 17 odst. 4 Listiny tou částí tohoto ustanovení, podle níž svobodu projevu lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých.

Především nutno zdůraznit, že Okresní soud v Teplicích obžalobu nemůže posuzovat jako jakási odvolací instance, která by snad měla přezkoumat správnost postupu Okresního soudu v Ústí nad Labem v jím vedených řízeních, a na základě svých závěrů pak posuzovat oprávněnost či neoprávněnost, či snad míru oprávněnosti zejména písemných výroků obžalovaného. K posuzování legálnosti řízení je oprávněn *v rámci justice* pouze ten orgán, který je k tomu určen zákonem, a tím bezesporu zdejší soud není. Ten tedy bude případ posuzovat zcela na základě výroků obžalovaného jako takových. Přesto se podotýká, že z provedených listinných důkazů neplývá, že by snad usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 2T 6/99 bylo komukoli doručeno, neboť referát za usnesením neobsahuje pokyn k doručení stranám, leč pouze pokyn k předložení spisu předsedkyni soudu k dalšímu rozhodnutí, rovněž povolení splátek pokuty uložené Radce Paterové v rámci výkonu rozhodnutí je zarážející, což ostatně konstatoval Ústavní soud ČR, liknavost Okresního soudu v Ústí nad Labem v řízeních týkajících se obžalovaného zase kritizoval ze své pozice vrchní

státní zástupce JUDr. Libor Grygárek. Nicméně budiž opětovně řečeno, že výroky obžalovaného budou posuzovány izolovaně.

Protože již shora soud dovodil, že obžalovaný se nedopustil trestného činu útoku na státní orgán dle § 154 odst. 2 tr. zákona, a to ani na tiskové konferenci, ani trestním oznámením rozdávaným přítomným novinářům, a na tiskové konferenci ani trestného činu pomluvy dle § 206 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, zbývá posoudit, zda se trestného činu pomluvy nedopustil trestním oznámením.

Především je nutno zdůraznit, že trestní oznámení obžalovaného bylo jakožto trestní oznámení výslovně označeno (byť bylo použito formulace „podnět k zahájení trestního stíhání“) včetně označení orgánu činného v trestním řízení, kterému je určeno. Nejde tedy o listinu, kterou by obžalovaný sepsal a priori proto, aby její obsah veřejně „samoučelně“ šířil, jedná se o listinu, jíž primárně zamýšlel dosáhnout konání příslušných úřadů a prošetření jeho podezření na páchaní trestné činnosti tam uvedenými osobami. Obžalovaný na žádném místě textu neuvádí, že by ta která osoba trestný čin spáchala, pouze vyjadřuje podezření. Pokud v úvodu tvrdí, že jeho věci nejsou řádně vyšetřovány a projednávány a provázejí je různé podvody a nezákonnosti, neuvádí nikoho jmenovitě a ohledně JUDr. Čihákové konstatuje eventuální možnost tam uvedeného jednání. Skutkovou podstatu trestného činu pomluvy nenaplní ani ostatní výroky v oznámení, a sice že JUDr. Vondráčková neplní své povinnosti. že JUDr. Studničná otevřeně pokračuje v porušování Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, že JUDr. Hejduková spolu s JUDr. Čihákovou věc účelově zamlžila a že se mu při jeho snaze pořídit zvukový záznam hlavního líčení pokusila odcizit diktafon, že odůvodnění rozhodnutí Mgr. Peřicha bylo stupidní a že nedoručením usnesení JUDr. Chládkové o vyloučení se z věci došlo ze strany soudních orgánů k otevřenému podvodu. Byť jde o výroky leckdy tvrdé či přepjaté (JUDr. Hejduková rozhodně neměla v úmyslu obžalovanému odcizit diktafon, což obžalovaný sám dobře ví), vysvětlí soud v následujících řádcích, proč nedospívá k názoru, že by se snad jimi obžalovaný dopustil trestného činu pomluvy dle § 206 odst. 1, odst. 2 tr. zákona.

Základní právo na svobodný projev náleží mezi konstitutivní znaky demokratické pluralitní společnosti, v níž je každému dovoleno vyjadřovat se k věcem veřejným a vynášet o nich hodnotící úsudky. Veřejnou věcí je zásadně vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Veřejnou věcí je v tomto smyslu také vymahatelnost práva, kdy zejména vymahatelnost soudních rozhodnutí o styku rozvedeného rodiče s dítětem je i díky aktivitě obžalovaného předmětem zásadní celospolečenské diskuse. Z toho vyplývá, že věcí veřejnou byla i agenda Okresního soudu v Ústí nad Labem, která přímo či zprostředkovaně souvisela se snahou obžalovaného domoci se realizace soudem upraveného styku s dítětem, stejně jako činnost osob působících při vyřizování této agendy. V tomto rámci byla věcí veřejnou i činnost advokátky JUDr. Marty Čihákové a příslušných soudců Okresního soudu v Ústí nad Labem.

Ten, kdo je osobou působící ve veřejném životě, t.j. i soudci a advokáti, musí unést, že je ve zvýšené míře vystaven kritickým projevům. V tomto kontextu je třeba hodnotit, zda byl naplněn zákonný znak trestného činu pomluvy spočívající v tom, že vyjádření obžalovaného o poškozených bylo způsobilé značnou měrou ohrozit jejich vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit je v zaměstnání, narušit jejich rodinné vztahy či způsobit jim jinou vážnou újmu. Pokud obžalovaný o JUDr. Vondráčkové uvedl, že neplní své povinnosti, pak v žádném případě a v žádné souvislosti nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu pomluvy, neboť nejde o výrok způsobilý přivodit následky předvídané trestním zákonem; soudce musí být připraven na podobnou kritiku, neboť musí z principu počítat s tím, že jeho práce

nespočívá jen v nalézání konsenzu, ale musí postupovat a rozhodovat i způsobem, který přinejmenším jedna ze stran řízení nebude akceptovat a může se vůči němu - někdy i tvrdě - vymezovat. Totéž lze beze zbytku vztáhnout na výrok obžalovaného, že JUDr. Studničná pokračuje v porušování Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který lze jako dovolenou kritiku a hodnotící soud zcela akceptovat, kdy navíc obžalovaný neměl vůči úřednímu postupu soudkyně k dispozici žádného opravného prostředku, a také na výrok, dle něž Mgr. Hejduková a JUDr. Čiháková věci účelově mlží. Je s podivem, že ohledně tohoto výroku byla obžaloba vůbec podána. Výrok, že Mgr. Hejduková se mu pokusila odcizit diktafon, je sice přepjatý a obžalovaným evidentně vědomě a záměrně překroucený, i ten však nutno akceptovat, neboť sotva kdo rozumně uvažující se na základě jeho pronesení bude domnívat, že by se snad soudkyně u veřejného hlavního líčení pokusila spáchat na obžalovaném pokus trestného činu krádeže. Nutno pak trvat na tom, že občan má v rámci svobody projevu výsostné právo označit odůvodnění soudního rozhodnutí soudcem (Mgr. Peřich) za stupidní, byť to soudci nemusí být třeba příjemné. Pokud pak obžalovaný uvádí, že nedoručením usnesení o vyloučení soudkyně JUDr. Chládkové stranám řízení došlo ze strany soudních orgánů k otevřenému podvodu, nikoho konkrétně nejmenuje, takže ani není zřejmé, vůči komu by se měl případně trestného činu dopustit, jinými slovy čím vážnost u spoluobčanů by tento výrok mohl značnou měrou ohrozit a zejména poškodit v zaměstnání. Pakliže obžalovaný konstatuje, že JUDr. Čiháková v některých věcech zastupuje bývalou manželku a její rodiče ve věcech, které nejsou řádně vyšetřovány a projednávány a provází je různé podvody a nezákonnosti ze strany příslušných osob, skrze něž jednají příslušné státní struktury, pak obžalovaný pouze konstatuje fakt zastupování vyjmenovaných osob advokátem, přičemž podvody a nezákonnosti přisuzuje osobám jednajícím za *státní* struktury. JUDr. Čiháková vykonává svobodné povolání advokáta a rozhodně ji nelze v tomto smyslu ztotožňovat s osobou jednající za *státní* strukturu. Konečně pokud obžalovaný hovoří o případné trestné činnosti poškozených, nikdy neuvádí, že by se snad této dopustili, nýbrž pouze vznáší určitá podezření, k jejichž prošetření vyzývá legitimní formou trestního oznámení příslušné státní zastupitelství. Jen v případě kategorického závěru obžalovaného o vině poškozených trestným činem, které by se následně ukázalo jako nepravdivé, by bylo lze uvažovat o naplnění skutkové podstaty trestného činu pomluvy.

Nutno konstatovat, že z výpovědi jediného poškozeného nebylo zjištěno, že by mu obsah trestního oznámení způsobil nějakou konkrétní vážnou újmu ve smyslu § 206 tr. zákona. Ani v případě advokátky JUDr. Čihákové, jejíž postavení je v tomto ohledu co do výkonu povolání jiné, než u soudců, nebylo zjištěno, že by snad pocítila úbytek stávající či nové klientely. Byť skutková podstata trestného činu pomluvy nevyžaduje, aby (nepravdivý) údaj skutečně reálně způsobil některý z tam uvedených následků, považuje soud absenci negativních důsledků jednání obžalovaného pro poškozené za určité pomocné vodítko pro rozhodování o vině.

Aby justice v České republice byla skutečně nezávislá a odolávala tu slabšímu, tu silnějšímu tlaku zejména exekutivy, který je charakteristický pro stále ještě mladé a neupevněné demokracie na území bývalého tzv. sovětského bloku, kdy prognóza do budoucnosti není právě příznivá, je nutné, aby se veřejnost o justici zajímala, aby její skutečné či domnělé přehmaty slušnou, byť důraznou formou kritizovala, aby dění v justici bylo předmětem co nejširšího veřejného zájmu a veřejné diskuse. Že při tom padnou někdy i tvrdší výroky musí být bráno jako daň za svobodu projevu. Rozhodně je krajně nešťastné ony tvrdší výroky stíhat a kriminalizovat, pokud samozřejmě nepřekročí určitou hranici, za níž

se skutečně může jednat o trestný čin, neboť i soudci a advokáti mají právo na ochranu osobnosti. Zároveň se ale očekává u těchto skupin povolání, a to zejména u soudců, jejichž profesní činnost není až tak ovlivnitelná např. neoprávněným očerňováním, jistá velkorysost ve vztahu k případným ostřejším prohlášením. Kreditu justici ve společnosti jistě nedodá podávání trestních oznámení na „nepohodlné“ účastníky řízení, kteří se snaží na svoje kauzy veřejně upozorňovat prostřednictvím svobodných médií, kteří se sdružují využívající práva sdružovacího v nejrůznější spolky justici monitorující a podobně. Zejména soudci by měli mít na zřeteli, že v jejich případě je právo na svobodu projevu přece jen poněkud nadřazeno nad právo na ochranu osobnosti, a to ve veřejném zájmu; byla by to koneckonců veřejnost, na kterou by se – doufejme – obraceli v případě akutního ohrožení své nezávislosti. Zkrátka justice by měla – byť někdy neoprávněnou – kritiku své práce (pakliže to nejsou výpady vysloveně lživé, zlovolné a štvavé a tedy naplňující znaky žalovaných trestných činů), nést důstojně a sebevědomě a nesnažit se kriminalizovat své oponenty; justiční systém musí být nastaven tak, aby dokázal absorbovat i řekněme kverulanty, přičemž tento závěr nechť obžalovaný laskavě nevztahuje na svoji osobu.

Výše uvedená obecná úvaha by neměla zastřít skutečnost, že provedeným dokazováním nebylo zjištěno, že by se obžalovaný dopustil trestného činu pomluvy obsahem svého trestního oznámení. Byl proto obžaloby zproštěn v plném rozsahu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do **o s m i (8)** dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Teplicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastěná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být podáno ve lhůtě uvedené v § 248 tr. řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr. řádu, také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolací soud **o d m í t n e** odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Právo odvolání **n e p ř í s l u š í** osobám, jež se ho výslovně vzdaly.

V Teplicích dne 18. května 2009

Za správnost vyhotovení:
Miroslava Žáková

Mgr. Pavel Kras, v. r.
samosoudce